

[Johs. Christiansen.]

inspiration og styrke i de åndsværdier, som frembringes af tænkere, digtere og billedskabende kunstnere.

Om jeg ser rigtigt, ved jeg ikke, men for mig står det sådan, at bortset fra banalt profitjageri har det været drømmen om det skønne i livet, der bar mennesket i dets stræben mod en bestandig lysere og rigere tilværelse. Og hvad kunne vel give denne drøm større virkelighedsfyldte, end når det higende menneske stod overfor udformningen af en ny, stor tanke, et ædelt digt, et helstøbt og beåndet kunstværk?

Nu er det jo ingenlunde noget nyt, der foreslås her. I de ældre kultursamfund som f. eks. Hellas indgik den billeddannende kunst som en uadskillelig del af landets kultus, ytrende sig navnlig i storstilede udsmykninger af templerne og andre offentlige bygningsværker. Senere, i feudaltiden, var det fyrsterne og kirkerne, der gav kunstnerne store og inspirerende opgaver. I vor egen tid er det mere blevet staten i forbindelse med forskellige institutioner — her i Danmark nævner vi med hæder i denne forbindelse Ny Carlsbergfondet — der i større eller mindre grad har fortsat de gloriøse traditioner.

Der er jo nok dem, der vil finde det lidt dristigt, netop på et tidspunkt da „spar“ er blevet triumf i vor offentlige husholdning, at stille forslag om en bevilling på $\frac{3}{4}$ mill. kr. til støtte og fremme af dansk kunst. Vi har også lige hørt de svære betæneligheder, som det ærede medlem hr. Kristen Amby gav udtryk for, og den — skal vi sige — ret tydelige afvisning, som kom fra den ærede ordfører for venstre. Men når man — hvad jeg forstod var tilfældet for de to ærede medlemmers vedkommende — har virkelig sympati for det, der ligger bag dette lovforslag, så forekommer det mig ikke at være nok at fremkomme med en lang række betæneligheder. Jeg synes heller ikke, det er nok, når det ærede medlem hr. Kristen Amby polemiserer så voldsomt imod et lovforslag, der ikke er gennemført. Det nytter ikke kunstnerne så forfærdelig meget. Jeg ved ikke på nuværende tidspunkt, om den højtærede finansministers skatte-lovsforslag, som det ærede medlem hr. Kristen Amby omtalte, bliver gennemført, men det er dog, såvidt jeg erindrer, kun

kunstsamlinger til en værdi af over 100 000 kr., der bliver gjort afgiftspligtige. Men altså, forslaget er ikke vedtaget, og det kan dog ikke nytte i denne forbindelse at stå og skælde ud på et sådant forslag, når det ikke i sig selv har nogen som helst forbindelse med det, vi taler om her. Jeg havde ventet, at det ærede medlem hr. Kristen Amby var kommet med positive forslag ... (*Kristen Amby*: Det gjorde jeg også!) ... De var ikke tilstrækkelige efter min opfattelse. Det er imidlertid klart, at alt, hvad vi i så henseende kan foretage, må vi drøfte nærmere i udvalget, og jeg håber i hvert fald, at udvalgsarbejdet ikke skal blive helt negativt; jeg ville meget beklage det, hvis det skulle blive det.

En bevilling på $\frac{3}{4}$ mill. kr. skulle være mulig, selvom vi naturligvis, hvad den højtærede finansminister lægger stærk vægt på, ønsker at fastholde den valutapolitiske linie, der er lagt. At det under denne synsvinkel er de produktivitetsfremmende bevillinger, der har førsteprioriteten, er jeg for mit vedkommende fuldkommen enig i. Men i henhold til det, jeg sagde før, forekommer det mig, at vi ikke kan lade den opgave, som den højtærede undervisningsminister her har peget på, ligge. Jeg har den opfattelse, at et demokrati, der vil holde sig frisk og levende, også må tage vare på kulturværdierne; uden dem ville selv det mest valutastærke samfund blive et træls foretagende at være med i. Det er disse værdier, der skaber festglansen over hverdagen, men det er også dem, der danner nye buer i den åndens bro, der spænder fra et slægtled til et andet.

Der vil altid rejse sig et udækket behov for nye materielle livsgoder foran os, også det er en del af den store sammenhæng. Men det ville være en falliterklæring, folkeligt som demokratisk, hvis vi for materielle goder glemte eller forsømte at øge den kulturarv, tidligere generationer har overladt os, og som de næste skal modtage. Derfor har også vi en pligt til at give vore digtere, tænkere og bildende kunstnere sådanne kår, at de kan røgte det særlige kald, de har.

Ud fra disse betragtninger kan jeg på det radikale venstres vegne tilsige vor velvillige medvirken under den videre behandling af lovforslaget. Visse af dets enkeltheder må